

Cánh Điều

Lê Yên

Ông Viễn bật cầu dao điện cho giàn phun sương. Những chậu cây cảnh thảnh thoả ông mua về đã chật khoảng sân trước nhà. Ông dậy sớm tập thể dục, chăm sóc vườn cây với không khí trong lành sớm mai đã trở thành thói quen nhiều năm nay. Tất cả thật nhẹ nhàng, dễ chịu... Cứ thế cho đến khi tia nắng đầu tiên trong suốt xuyên qua từng cây lá, ánh vàng mỏng như cánh gián thật đẹp. Tới giờ ông chuẩn bị đi làm, chợt thấy cánh điều vướng trên hàng rào, ông nhẹ nhàng gỡ cánh điều mắc nạn đứt dây từ tay chủ nhân của nó... Chợt bùi ngùi nhớ...!

Làng quê nằm dưới chân núi, chỉ có một con đường cắt đôi vùng đất thẳng ra biển. Khí hậu ảnh hưởng giữa cao nguyên và gió biển, sáng tối se lạnh... Cái lạnh miết vào da thịt, vai so lại co ro... Ngày nắng rất cùng gió biển, từng cơn gió mang hơi nóng thổi thốc vào nhà, hanh như ngày hè thiếu mưa. Chiều xuống những ngọn núi sẫm một màu tím trông thật huyền bí, vắt ngang những làn khói mỏng như chiếc yếm lụa của tiên nữ hạ phàm để quên...

Gia đình Phong Viễn đã chọn nơi đây làm quê hương với sự đẩy đưa của thời cuộc...

Bạch Vân cô bạn nhỏ hơn Phong Viễn hai tuổi. Nhà Bạch Vân ở ngọn núi phía Tây, mặt quay về hướng Đông. Đường đi về độc nhất phải ngang qua nhà Phong Viễn, con dốc lượn theo triền núi lồng lộng gió. Không biết gia đình sống ở đây đã bao lâu, nhưng khi có trí khôn Bạch Vân cho đây là quê hương mình. Hai đứa cùng đi, về trên con đường làng đến trường, với những ngày mưa gió Phong Viễn đưa Bạch Vân về tận nhà trên con đường trơn trượt sương nước mùa Đông.

Thời gian vội qua... Hết những ngày bắt bướm hái hoa, cùng nhau lên núi hái sim rừng túm trong vạt áo, tìm một chỗ ngồi ăn, để mặt mày hai đứa loang tím rồi nhìn nhau cười vụng cả không gian.

Lên cấp ba, lớn cùng thời gian. Không biết từ khi nào giữa hai đứa đã có một khoảng cách giới tính. Bạch Vân e dè hơn, ra dáng thiếu nữ, xinh đẹp, dịu dàng, khẽ khàng trong tà áo dài trắng đến trường...

Làng quê với người dân hiền hòa, sống bằng nghề chăn nuôi trồng trọt. Có những năm hạn hán mất mùa nên việc cho con tới trường ít nhiều ảnh hưởng... Phong Viễn có thêm một cậu em trai nhỏ hơn năm tuổi. Cuộc sống gia đình dựa nhiều vào mẹ, buồn bán ở chợ. Ba làm vườn mỗi năm chỉ thu được một hai vụ, có được có mất...

Tiếng trống tan trường đã điểm. Phong Viễn vội thu hết sách vở cho vào cặp, không kịp sắp cho ngay ngắn đã phóng ra cửa... mong kịp cùng về chung với Bạch Vân. Năm nay là cuối trung học của Phong Viễn. Ra tới cổng trường thấy Bạch Vân đi cùng mấy bạn, Phong Viễn giả vờ đi chậm lại phía sau. Trộm ngẩng vốc dáng thon thả, mái tóc dài óng mượt ôm mềm phiến lưng xuân thì con gái. Chơi với nhau từ nhỏ, nhưng tình cảm đó không còn đơn thuần là tình cảm anh, em. Hình bóng Bạch Vân đã ăn sâu trong tâm Phong Viễn, có một tên gọi. Đó là tình yêu... Chỉ âm thầm, chưa một lần dám nói, dặn lòng phải thổ lộ tình cảm trước khi rời ngôi trường trung học này... Mãi nghĩ mông lung Bạch Vân đã qua ngã rẽ con đường về chung. Phong Viễn bước vội khẽ gọi:

- Nhỏ chờ anh với!

Bạch Vân giả vờ không nghe. Tiếng bước chân Phong Viễn như gấp hơn, vừa thở hổn hển vừa trách:

- Sao anh gọi nhỏ không trả lời?

Bạch Vân nghiêng đầu tủm tỉm cười.

- Anh Phong Viễn gọi ai?

- Gọi Bạch Vân chứ ai.

- Người ta lớn rồi, cứ nhỏ hoài.

- Thì không phải trước giờ quen gọi vậy sao!?

Trước đây những lần chung đường hai đứa hồn nhiên cười nói, như đôi chim sáo vô tư, còn bây giờ con đường đếm bước chân, có lúc Phong Viễn lung túng không biết nói chuyện gì... Bên trong rất nhiều những ước mơ, ấp ủ cho tương lai...

Quay sang Bạch Vân.

- Này nhỏ, học xong thích làm gì?

- Nhỏ thích làm bác sĩ hoặc cô giáo - Còn anh Phong Viễn thì sao?

Dỗi xa tầm mắt, giọng Phong Viễn trầm hẳn xuống:

- Anh muốn học bác sĩ rồi về đây làm việc trên quê hương mình, giúp những người nghèo... Hay làm một kỹ sư lâm nghiệp! Anh yêu màu xanh bạt ngàn trên những ngọn đồi, những khu rừng đã chết cần được hồi sinh. Màu xanh bảo vệ môi trường sống cho con người.

Phong Viễn chợt buồn, điều kiện cuộc sống còn khó khăn, không biết ước mơ của Viễn và Vân có đạt được không.

Lên hết con dốc dài sườn núi là đến nhà Bạch Vân. Mặt trời xuống, trải một màu lam tím cho làng quê yên ả, xa xa khói bếp vươn lên thông thả giữa trời, tan loãng vào bóng chiều...

Mùa hè đến, cũng là lúc Viễn chia tay trường trung học, một ký ức dài của tuổi hoa niên với từng khuôn mặt thân quen của thầy, cô, bạn bè. Tình cảm đó được trân quý gói cất vào bên trong... Mùa thả Diều vào những ngày đầu hạ, trẻ con trong xóm tụ tập lại khoảng đất trống cuối thôn, những cánh diều xanh đỏ đủ màu đua nhau lượn giữa từng trời. Mùa diều nào cũng có mặt Phong Viễn. Bạch Vân đứng bên cạnh vỗ tay mỗi lần cánh diều Phong Viễn bay lên cao nhất.

Lớn rồi Bạch Vân không còn phơi nắng theo Viễn thả diều. Từ nhà, Bạch Vân dõi mắt theo những cánh diều tuổi thơ, mang theo ước mơ dấu kín bay vào vô cùng của không gian, gửi cho gió ngàn...

Đêm qua Phong Viễn trần trọc mãi... Đứng trước mặt Bạch Vân để thổ lộ tình cảm sao khó quá, Viễn quyết định viết thư tình nhờ cánh Diều đưa giúp. Viết rồi lại xé quăng sọt rác... Viễn vò đầu, nhắm mắt lại định thần, để cảm xúc lắng xuống. Mở cánh cửa sổ phòng. Bên ngoài một khoảng trời lặng yên với vầng trăng mười sáu tròn vành, sáng sánh qua từng cánh lá xanh, mướt một màu lấp lánh như con sông trắng đang múa lượn giữa cõi nhân gian...

Viễn yêu vùng đất này, yêu người dân chân chất nơi đây, nơi có người con gái dịu dàng đắm thắm yên vị trong trái tim Viễn. Hít một hơi thật sâu quay lại với những lời chân thật được viết trên trang giấy học trò: "Anh sẽ là cơn gió / Đưa mây trắng em bay/ Qua quãng trời đây đó/ Mỗi ngày tay trong tay... Nhỏ ơi! Từ lâu lắm anh không gọi tên em, hôm nay anh muốn gọi tên em một cách trân trọng nhất, để nói với em: Bạch Vân! ANH YÊU EM. Anh sẽ như cánh diều trong tay em lướt gió mãi mãi, vì sợi tơ lòng anh đã nằm trọn trong em..."

Phong Viễn gấp lá thư, ép trong vở rồi đi ngủ...

Chiều hè đã dịu cơn nắng, đám trẻ trâu trong làng đua nhau đi thả diều. Phong Viễn lấy con diều của mình cất trên chái hiên. Buổi thả diều hôm nay thật đặc biệt. Nó không còn là buổi thả diều ăn giải như mọi năm và thật sự ý nghĩa với tất cả tâm ý Phong Viễn gửi vào cánh diều, vượt qua tuổi thơ đến một chân trời mới trên con đường phía trước. Ngọn gió Đông - Nam như hiểu được lòng Phong Viễn, cánh diều no gió mang lá thư bay lên hướng ngôi nhà

Bạch Vân cạnh sườn núi hướng Tây – Bắc. Phong Viễn dõi theo cánh diều dùng tay bắt loa lên miệng gọi lớn “Nhỏ ơi! Bắt lấy.”

Cánh Diều thẳng cánh, căng sợi dây từ chủ nhân, lượn cái đuôi dài như nói với cô gái “Cô ơi có người gửi thư cho cô nè”.

Bạch Vân với tay nắm lấy con Diều, lá thư cột bên dưới cánh diều như thở phào nhẹ nhõm “Cuối cùng ta cũng ở trên tay cô gái, trọn tâm niệm cậu chủ.”

Phong Viễn thả lỏng sợi dây. Cánh diều mặc sức vươn cao...

Bạch Vân đọc những dòng chữ trên lá thư, mặt nóng bừng, mắc cỡ. Cảm giác như từng bụi cây ngọn cỏ hiểu được nỗi lòng cô gái xuân thì... Gió lao xao nhiều hơn. Tình cảm mới lớn, sự vỡ ra cảm xúc đầu đời khiến tim Bạch Vân đập dồn. Tình cảm này giữa Phong Viễn và Bạch Vân chỉ cần một cái tên để gọi...

Mùa tựu trường, chỉ còn một mình Bạch Vân trên con đường đến trường. Phong Viễn thi đậu Y khoa, niềm tự hào không chỉ riêng gia đình, làng quê vui hẳn lên. Ai cũng cầu chúc cho sự khởi đầu và chờ mong một kết quả tốt đẹp.

Hôm chia tay dưới con đường họ đã qua mỗi ngày, họ đi từng bước chậm như sợ điểm dừng. Mọi cảnh vật hai bên nín lặng nhường không gian cho đôi bạn trẻ... Họ bồi hồi nhắc lại những kỷ niệm thời thơ ấu qua đi trong mỗi mùa mưa nắng, từng con trăng dõi theo rừng rưng thương cảm...

Phong Viễn nắm tay Bạch Vân. Bàn tay nhỏ khế run trong hơi ấm khác lạ và cứ thế họ nắm tay nhau đi vòng ra phía sau nhà Bạch Vân, nơi có con suối cạn chỉ đầy nước vào mùa mưa. Hai bên con suối có những tảng đá chồng rất đẹp. Trời đất làm chứng cho tình yêu của họ, cho nụ hôn đầu đời thật nhẹ nhàng tinh khiết. Phong Viễn thì thầm bên mái tóc mây thơm nồng hoa bưởi:

- Nhỏ chờ anh nhé!

Bạch Vân dạ nhỏ như một ước hẹn...

Thời gian thấm thoát trôi, tới lúc Bạch Vân từ giã mái trường trung học. Gia cảnh đơn chiếc, ba của Bạch Vân không còn. Một mình mẹ bươn chải nuôi con. Bạch Vân thương mẹ, chuyện Bạch Vân vào đại học là một vấn đề lớn. Trong bối cảnh xã hội kinh tế khó khăn chung... Bạch Vân biết mẹ không đủ khả năng. Chiều xuống mẹ ngồi bên hiên, lặng lẽ, dõi mắt xa xăm, trong thế giới đó... Mẹ có niềm vui không? Tối nằm bên cạnh mẹ, dúm mặt vào mái tóc thơm mùi bồ kết, Bạch Vân lên tiếng:

- Mẹ ơi! Con không học đại học đâu.

Mẹ quay lại hỏi:

- Sao vậy con?

Bạch Vân trả lời:

- Con tính học trung cấp y tế, khóa học chỉ hai năm, sau đó đi làm rồi học liên thông lên đại học.

- Con biết hoàn cảnh nhà mình, mẹ đừng lo nghĩ quá, vậy đi mẹ nhé!

- Mẹ xin lỗi con.

Bạch Vân nhìn thấy giọt nước mắt lăn dài cuối đuôi mắt, ôm sát mẹ như muốn truyền một niềm tin “Chỉ cần có mẹ cạnh bên, con sẽ làm được.”

Nương theo cơn gió Bạch Vân đi vòng ra con suối cạn, chợt nhớ Phong Viễn... Nỗi nhớ như xé từng sợi nhỏ cảm xúc. Đến một hốc đá, trở thành cái ngăn riêng tư được Bạch Vân dùng viên đá khác làm cửa và ngụy trang bằng một

bụi cỏ. Một chiếc hộp được mở ra... Lá thư đầu tiên được xếp ngay ngắn cùng những viên sỏi nhỏ màu trắng Bạch Vân đã nhặt từ khe suối vào, đánh dấu ngày tháng mà cánh diều mang lá thơ Phong Viễn đến bên Bạch Vân...

Đếm thời gian ư...! Bạch Vân chợt rung mình khi nghĩ đến sự mong manh của tình yêu... Tình yêu có trường tồn không giữa muôn ngàn khó khăn của cuộc sống...

“ Ngày ... Tháng ... Năm...

Nhỏ thương!

Nơi anh ở rất nhiều người nhưng chỉ là người đồng... Anh nhớ nhỏ làm sao đây! Anh tìm một góc giữa cái ồn ào, để chỉ mình anh lặng yên nỗi nhớ... Nhỏ nè! Tại sao anh dùng chữ “Thương” vì nó vượt lên trên giới hạn của chữ “Yêu”. Khi yêu người ta đòi hỏi một sự đáp trả, qua lại, sự thất vọng trong tình yêu sẽ làm cho tình cảm quay ngược trở nên hận thù... Khi vượt lên trên những điều bình thường của tình yêu, tình cảm đó lớn hơn, bao dung hơn và mãi mãi tồn đọng...”

Bạch Vân áp lá thư lên ngực trái, nơi trái tim cô thổn thức “Phong Viễn! Sẽ là mãi mãi...” Nhìn cây đàn ghi ta treo trên vách tường như nghe tiếng Phong Viễn nói với cô “Anh để cây đàn này cho nhỏ như có anh bên cạnh, những lúc buồn hãy đánh đàn, anh sẽ nghe đấy! Nói rồi xoa đầu Bạch Vân cười...”

Với tay lấy cây đàn, gảy những nốt trầm buồn, Bạch Vân như nghe văng vẳng tiếng hát với chất giọng trầm ấm “Ngoài hiên mưa rơi rơi/ buồn không lên đôi môi/ buồn đau hoen ướm mi ai rồi...(*) Nỗi buồn như rêu phong, đang bám vào tường tâm tưởng Bạch Vân. Cô nghe gió qua hiên nhà, rít lên dưới từng lớp lá nửa đêm...

Mùa hè là tháng ngày hạnh phúc, quấn quýt bên nhau với những ngọt ngào. Hai gia đình qua lại như một đính ước. Phong Viễn xong năm cuối đại học. Chương trình trung cấp hai năm của Bạch Vân cũng sắp hết. Họ đang tính chuyện tương lai...

Một sáng mùa Đông. Buổi sớm đã lắt phất mưa. Từng cơn gió se thắt ngược hướng. Giọt mưa cứ thế hắt vào mặt, lạnh tê đầu lưỡi khi nếm từng hạt nước trên bờ môi.

Bạch Vân gò lưng trên chiếc xe đạp đi chợ huyện hốt thuốc cho mẹ. Đã một tháng nay mẹ ho không hết. Thuốc đã lấy xong, ghé chợ mua một ít đồ dùng... Hình ảnh trước mắt khiến Bạch Vân ngỡ ngàng... Ba Phong Viễn, đầu đội nón lá, thân hình gầy khô, lạc giữa chiếc áo mưa ngắn đến đầu gối, hai chân đã tím lại vì lạnh trên đôi dép lười trơn trượt, đang bơm từng chiếc bong bóng bán dạo bên hông chợ... Chợt trông thấy Bạch Vân với một thoáng bối rối...

Bạch Vân lên tiếng:

- Dạ. Con chào bác!

- Con đi chợ.

Ba Phong Viễn vội dẹp đồ bán, chỉ vào quán nước bên cạnh, nói với Bạch Vân:

- Vào đây con, uống ly sữa nóng rồi về, bác cháu mình nói chuyện chút. Bạch Vân “Dạ” đi vào quán, hai ly sữa nóng được bưng ra, Vân cho đường vào ly sữa đậu nành nóng khuấy cho tan.

- Con mời bác.

Bạch Vân uống sữa không đường, nhấp một ngụm nhỏ ngập ngừng:

- Con không biết bác bán chợ huyện.

Ba Phong Viễn nhìn Bạch Vân cái nhìn sâu thăm thẳm làm sống lưng cô lạnh toát... Rồi chợt nói với Bạch Vân:

- Hết năm nay Phong Viễn ra trường và còn thời gian thực tập việc, gia đình bác không còn khả năng. Bác cố xoay xở mọi cách, con đừng cho Phong Viễn biết. Bác biết tình cảm hai đứa đã gắn bó với nhau từ nhỏ, nhưng hai đứa không cùng tôn giáo, thời buổi này lý lịch ảnh hưởng nhiều đến con đường tiến thân... Đôi lúc yêu một người không nhất thiết phải ở bên người đó... Bác có một người bạn ở thành phố muốn gả con gái cho Phong Viễn, ra trường sẽ

có chỗ làm tốt. Bác không nhận lời vì biết Phong Viễn chỉ thương mình con. Bác đã nợ người ta một số tiền, không biết làm sao để trả. Gia đình bác chỉ còn trông cậy vào Phong Viễn.

Bạch Vân chết lặng, cố kìm nén nước mắt khi nhìn bóng dáng người cha lưng còng như muốn gập xuống. Cuộc sống vất vả đã khiến ông già hơn tuổi rất nhiều.

- Bác xin lỗi vì phải nói với con những lời này.

Bạch Vân đứng dậy cầm gói đồ đi như chạy nói lắp bắp:

- Dạ không, bác không có lỗi.

Cô lên xe, đạp như ma đuổi dưới cơn mưa mùa. Nước mưa hòa cùng nước mắt tan chảy trái tim, làm sao cô chịu nổi với ý nghĩ mãi mãi rời xa Phong Viễn... Tiếng khóc của cô chỉ có trời xanh mới thấu. Cảm giác đau như ngưng thở... Bất giác cô chợt nhớ đến người mẹ luôn đặt tất cả hy vọng vào cô, vào hạnh phúc của đứa con gái. "Làm sao đây?" Đến với nhau, Phong Viễn sẽ mất đi cơ hội tiến thân... Cô biết thế nào là sự nghèo khổ, thế nào là nhọc nhằn của cha mẹ.

Đến đầu con dốc về nhà, cô đứng lại ngửa mặt để nước mưa trôi hết những ưu phiền đọng lại. Mẹ chưa sẵn sàng đối diện với chuyện này.

Bạch Vân không thể giấu mẹ mãi... Mẹ đã khóc thật nhiều với cô. Cô gục trong vòng tay mẹ rên khê như con thú bị thương... "Mẹ ơi! Con phải làm sao?" Tiếng nói mẹ trầm ảm "Nếu con thấy xứng đáng, hãy yêu đến tận cùng và không có nghĩa là trói buộc nhau... Mẹ luôn ủng hộ con."

Bạch Vân nhẹ nhàng trong tà áo dài tím, như hoàng hôn trải dài nỗi buồn. Lễ chiều cô quỳ gối, cứ thế lặng lẽ, trống không. Tâm cô đang đi tìm Phong Viễn... Tìm một con đường cô chưa thấy... "Lạy Chúa xin xót thương con!"

Hình ảnh người cha oằn xuống vì con trong nhọc nhằn mưu sinh, để chấp cánh cho ước mơ cứ ám ảnh Bạch Vân. Cô thấy thật ích kỷ khi chỉ biết nghĩ đến tình cảm bản thân... Sự hy sinh của cô so với người cha ấy có thấm gì? Yêu một người đâu nhất thiết phải sở hữu. Chỉ cần người ấy bình an, hạnh phúc là đủ.

Từ trong sâu thẳm có tiếng nói "Như thế có công bằng với cô không? Có nỗi đau nào bằng chia tay với người mình đang yêu."

Mùa hè cuối cùng. Phong Viễn mang ba lô về nhà, chỉ kịp chào ba mẹ một tiếng đã chạy như bay đến nhà Bạch Vân.

- Nhỏ ơi! Anh về rồi.

Bạch Vân mở cửa bước ra, nhìn thấy Phong Viễn nước mắt tủi thân lăn dài.

- Sao mà khóc? Những nhẽo anh cố đầu ấy!

Bạch Vân gạt nước mắt mỉm cười.

- Thấy anh về vui quá nên khóc...

Hạnh phúc trên đời này luôn nằm ngoài tay với... Cái mình không được, luôn là điều tốt đẹp nhất lẫn cả khổ đau. Phong Viễn một mực tin tưởng vào hạnh phúc của mình...

Bạch Vân trân trọng từng phút giây bên cạnh Phong Viễn vì bản thân đã quyết định...

Hôm trước ngày chia tay, họ lại đi trên con đường cũ. Con đường nhớ bước chân quen...

Phong Viễn siết nhẹ bàn tay Bạch Vân nói:

- Nhỏ nè! Anh chỉ còn thời gian thực tập là xong. Ra trường ổn định việc làm rồi, anh sẽ cưới em - Phong Viễn dừng lại, nhìn sâu vào mắt Bạch Vân - Làm vợ anh nhé?

Bạch Vân tránh ánh mắt Phong Viễn. Cô choàng tay ôm tròn anh không nói. Trái tim cô đau như từng vết cắt...

Cỏ cây buồn cúi mặt! Gió ném vào đêm những uất ức của đời người. Sự hun hút của số phận hay chính con người chọn cho mình một hướng đi sai. Sự giằng xé bên trong tưởng chừng không chịu nổi.

Bạch Vân ra trường, xin việc ở bệnh viện huyện. Mỗi ngày cô đạp xe mười cây số đi làm. Nghĩ đến mẹ, cô không cho phép mình gục xuống. Đêm về cô ôn lại toàn bộ kiến thức đã học với kế hoạch học nâng cao. Cô cố tìm quên trong công việc...

Nỗi nhớ... ôi nỗi nhớ/ Trói ta trong vòng tay/ Chiều nay chừng không thở/ Nhớ thật nhiều... Gió bay...! Có cơn gió nào mang được tâm tư gửi đến người thương! Cánh diều! Phải rồi, cánh Diều tuổi thơ, cánh Diều tuổi xuân, cánh Diều nào cho ta gởi hết ưu phiền một tình yêu không lối thoát. Một cánh Diều không nắm giữ sợi dây, trong xa xanh bát ngát, chỉ mình ta...

Bạch Vân lấy chồng. Mẹ nhìn xót xa khi thấy cô lẳng lặng gom hết những kỷ vật cho vào chiếc hộp. Từ nay khe suối cạn sẽ cất giữ mối tình đầu... Nó sẽ mãi của riêng cô, chỉ riêng cô thôi...

Chồng Bạch Vân hơn cô mười tuổi, một doanh nhân tiếp nối công việc làm ăn của gia đình. Anh là người định nghĩa hạnh phúc bằng tiền... Bạch Vân đã một lần yêu và bây giờ cô suy nghĩ đơn giản hơn "Chỉ cần sống tốt là được"...

Trước ngày cưới cô ngập ngừng trước cửa nhà Phong Viễn. Ba Phong Viễn thoáng thấy bóng người vội bước ra:

- Con qua chơi.

Cô ngập ngừng không nói nên lời.

- Dạ con qua đưa thiệp ...

- Thiệp gì con?

Từ hôm gặp Bạch Vân ở chợ huyện, thấy cô như tránh mặt, thật sự ông cảm thấy áy náy trong lòng với những gì đã nói. Ông nghĩ cuộc đời có lý riêng của nó! Ông không có quyền làm tổn thương một cô gái tốt như Bạch Vân.

- Dạ. Con đưa thiệp cưới.

Bạch Vân tránh ánh mắt với nhiều dấu hằn đang cố mở to nhìn mình.

Tay ba Phong Viễn run run cầm tấm thiệp cưới, không biết nên buồn hay vui... Chỉ cảm thấy ông đang nợ một ân tình...!

- Bác đưa anh Phong Viễn dùm con.

Nói rồi cô đi như chạy. Mặc cho ba Phong Viễn gọi với theo cũng không quay lại... Cô như sợ cơn gió ngược, thối cô quay về với những yêu thương khó khăn lắm mới dứt ra được. "Phong Viễn anh phải hạnh phúc. Đừng để sự hy sinh của em trở thành vô nghĩa."

Cô biết từ nay cuộc sống không còn tròn nữa! Một nửa khuyết đó cứ nhói vào tim cô...

Hạ quyết tâm! Cô hít sâu một hơi, lưng thẳng lên, bước tiếp về phía trước với bốn phận...

Phong Viễn cảm giác bất an. Thư gửi cho Bạch Vân một tháng rồi không thấy hồi âm. Lá thư gần đây nhất Bạch Vân viết cho anh với những lời lẽ rất khó hiểu. Anh còn một tuần nữa hoàn tất chuyển thực tập... Có biết bao dự tính trong đầu muốn nói với Bạch Vân... Sự nôn nao đếm từng ngày.

Trên chuyến xe đò về quê, quãng đường như dài hơn. Xuống xe anh đi như chạy, gặp mọi người anh chào hỏi, anh bắt gặp những cái nhìn ái ngại, lảng tránh. Anh vào nhà như một cơn gió, nói lớn:

- Ba, mẹ con mới về.

Ba ngồi đó lặng lẽ. Không thấy mẹ anh hỏi:

- Mẹ đâu rồi ba. Nhà có chuyện gì sao?

Ba không trả lời, chỉ thở dài...

Bây giờ anh mới định thần nhìn quanh, chợt thấy hai tấm thiệp cưới trên bàn, vội mở ra xem. Tay anh run rẩy, vịn thành ghế ngồi xuống đồ gục xuống.

- Ba, nói cho con biết đi, chuyện này không có thật phải không?

Anh la lên đau đớn rồi phóng ra khỏi nhà. Anh chạy một mạch đến nhà Bạch Vân, không kìm được tiếng gào:

- Bạch Vân! Nói cho anh biết, sao lại có chuyện này?

Hai vai anh rung lên rồi bật khóc. Những giọt nước mắt nóng hổi đau đớn với ý nghĩ bị phụ bạc... Niềm tin sụp đổ.

Anh bóp chặt bàn tay Bạch Vân, nghe cô nói trong nước mắt:

- Anh làm em đau. Em không thể chờ anh. Anh về đi.

- Tại sao? Có phải người đàn ông đó giàu hơn anh. Đúng không? Sao cô nỡ đối với tôi như thế này? Chỉ một thời gian nữa thôi! Không đợi được anh sao Bạch Vân?

Bạch Vân đau như muối xát trong lòng. Cô nhớ anh, chỉ muốn ôm chầm lấy anh, gục khóc trong lòng anh cho trôi hết bao ấm ức... Nhưng cô cố quay lưng lại trả lời Phong Viễn:

-Anh về đi! Xin lỗi anh.

Phong Viễn đi qua cơn mưa chiều nặng hạt, không định hướng... Đôi chân đi về phía con suối cạn, mùa này nước đã có nguồn... Anh gục xuống khóc như một đứa trẻ.

Người đàn ông cũng có lúc lịm đi với nỗi đau, cũng có lúc họ cần một sẻ chia, an ủi... Anh đang cần điều đó.

Không biết anh ngồi như thế bao lâu... Cho đến khi chút ánh sáng cuối ngày trả về tối, anh thất thểu những bước vô hồn theo quán tính trở về. Anh nhốt mình trong phòng mấy ngày mới ra ngoài...

- Con xin lỗi!

Ba Phong Viễn vỗ vào vai anh.

- Không sao rồi con.

Nhìn con gầy rạc đau lòng, ông tự nhủ: "Cố lên con! Mọi chuyện rồi cũng qua. Vì tương lai của con. Hãy để một mình ba với nỗi đau này..."

Cuộc đời không ai sống thay cho hạnh phúc người khác... Bạch Vân đã có một cậu con trai. Chồng cô gia trưởng và sĩ diện khi mọi việc đều định nghĩa bằng tiền! Không nghĩ đến cảm nhận của cô. Chỉ muốn cô ở nhà lo cho chồng con... Lâu dần cô như chiếc bóng bên cạnh người đàn ông phải gọi là chồng... Những cuộc ăn chơi thâu đêm suốt sáng khiến cô mệt mỏi. Lúc như thế bước chân lại dẫn cô về bên con suối cạn... Đã bao lần cô đứng nhìn hốc đá cất giữ những kỷ niệm nhưng không đủ can đảm mở ra... Cô muốn quên hết để sống ngày hiện tại, cho dù chỉ còn lại chiếc bóng chính mình...

Cho đến một ngày, bên cạnh mẹ trên giường bệnh, cô thấy ân hận vì bao năm qua mình sống không ra sống, đắm trong đau khổ mà quên đi người mẹ bên cạnh từng vui, buồn theo cô... "Mẹ ơi! Đừng làm con sợ, đừng bỏ con..."

- Sau này mẹ không bên cạnh con. Hãy hứa với mẹ phải sống hạnh phúc nhé!

- Dạ mẹ, con biết rồi!

Mẹ cô không qua khỏi. Tiễn mẹ một đoạn qua cầu... lòng cô chết lặng. Từ nay cô chỉ còn lại con trai nhỏ.

Rồi Bạch Vân chia tay chồng. Cô trở về sống tại căn nhà cũ bên triền núi. Con trai nhỏ đã đi học. Cô kiếm việc làm và tiếp tục ước mơ học lên đại học.

Gia đình Phong Viễn đã bán nhà dọn đi, không một lần quay lại. Anh như cánh diều đứt dây bay mãi phía trời xa... Nhìn những cánh chim xoải cánh cuối chiều, cô thì thầm “Phong Viễn anh có hạnh phúc không? Phải thật hạnh phúc anh nhé!”

Cuộc sống khó khăn với đồng lương ít ỏi, Bạch Vân đưa con đem theo hài cốt của mẹ bỏ xứ ra đi...

Phong Viễn lập gia đình có một cô con gái. Anh lấy vợ theo ý gia đình. Là một người chồng người cha mẫu mực. Anh không giấu nỗi đau của mình khi kể cho vợ nghe tất về cuộc tình quá khứ, mong được chia sẻ... Ngược lại những gì Phong Viễn mong đợi... Vợ anh luôn dò xét, ghen tuông vô lối. Cuộc sống anh luôn có Bạch Vân xen vào giữa, vì suy nghĩ ích kỷ, nhỏ nhen của vợ... Anh mệt mỏi với gia đình nên vùi đầu vào công việc. Căn nhà càng trở nên lạnh lẽo... Cảm giác cô đơn vây lấy anh, cuộc sống vợ chồng tuy gần nhau nhưng vẫn cách biệt. Nỗi cô đơn thêm cay nghiệt, buồn càng buồn thêm...

Ba anh, bệnh cũ tái phát. Những ngày mưa, nắng cực khổ đã lấy hết sức ông ấy. Mỗi ngày ông một yếu đi...

Một hôm ông nắm tay anh và nói:

- Ba có chuyện muốn nói với con. Chuyện của Bạch Vân!

Giọng ông thật khẽ như không còn hơi, ông kể cho Phong Viễn tất cả... rồi bật khóc

- Là tại ba, tại ba tất cả...

Ông nấc lên trong nghẹn ngào... Từng cơn ho rũ rượi rút vào lòng ngực, kéo ông co người lại trong đau đớn.

- Nếu ba không nói, ba không yên lòng nhắm mắt.

Phong Viễn tưởng chừng đất dưới chân sụp xuống. Tất cả trở về như mới hôm qua... Anh đau đớn “Bạch Vân! Anh xin lỗi.”

Ba anh rơi vào hôn mê và qua đời trong đêm.

Lo hậu sự cho ba xong, Phong Viễn trở về quê, mong được gặp Bạch Vân... Ngôi nhà cũ Bạch Vân để lại cho người em họ ở. Cô ra đi với một ít đồ đạc, tư trang và cây đàn ghi ta...

Vòng ra khe suối cạn, đến bên hốc đá trống không... Tất cả đã không còn. Anh gục xuống... “Bạch Vân em ở đâu...?”

...Ông Viễn bồi hồi nhìn cánh diều trên tay.

“Bạch Vân! Anh tìm em đã hai mươi năm rồi! Em như cánh diều đứt dây bay về phía vô cùng... Anh bây giờ cũng một mình nhớ em. Tại sao em muốn anh phải thế này, thế kia mới hạnh phúc chứ! Chỉ có anh biết hạnh phúc mình ở đâu!... Em ở đâu đó trên thế gian này, hãy thật bình an và hạnh phúc nhé!!! Anh luôn cầu mong một ngày nào đó được gặp em như cánh diều vô tình trên tay anh...”

Nắng vỡ ra trên đường ông đi tới... Ông vẫn chưa thôi tìm kiếm...!

Một cánh diều lạc mất từ xa xăm...

(* Ướt Mi: Trịnh Công Sơn.)

Sài Gòn. 14/3/19

LÊ YÊN